

Delegátka pod rouškou nejistoty

JITKA HERZÁNOVÁ

Delegátka pod rouškou nejistoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Herzánová

Delegátka pod rouškou nejistoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DELEGÁTKA
POD ROUŠKOU NEJISTOTY

Text © Jitka Herzánová, 2021
Illustrations © Pavla Filip Navrátilová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3611-9
ISBN e-knihy 978-80-264-3644-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-3645-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-3643-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Delegátka pod rouškou nejistoty

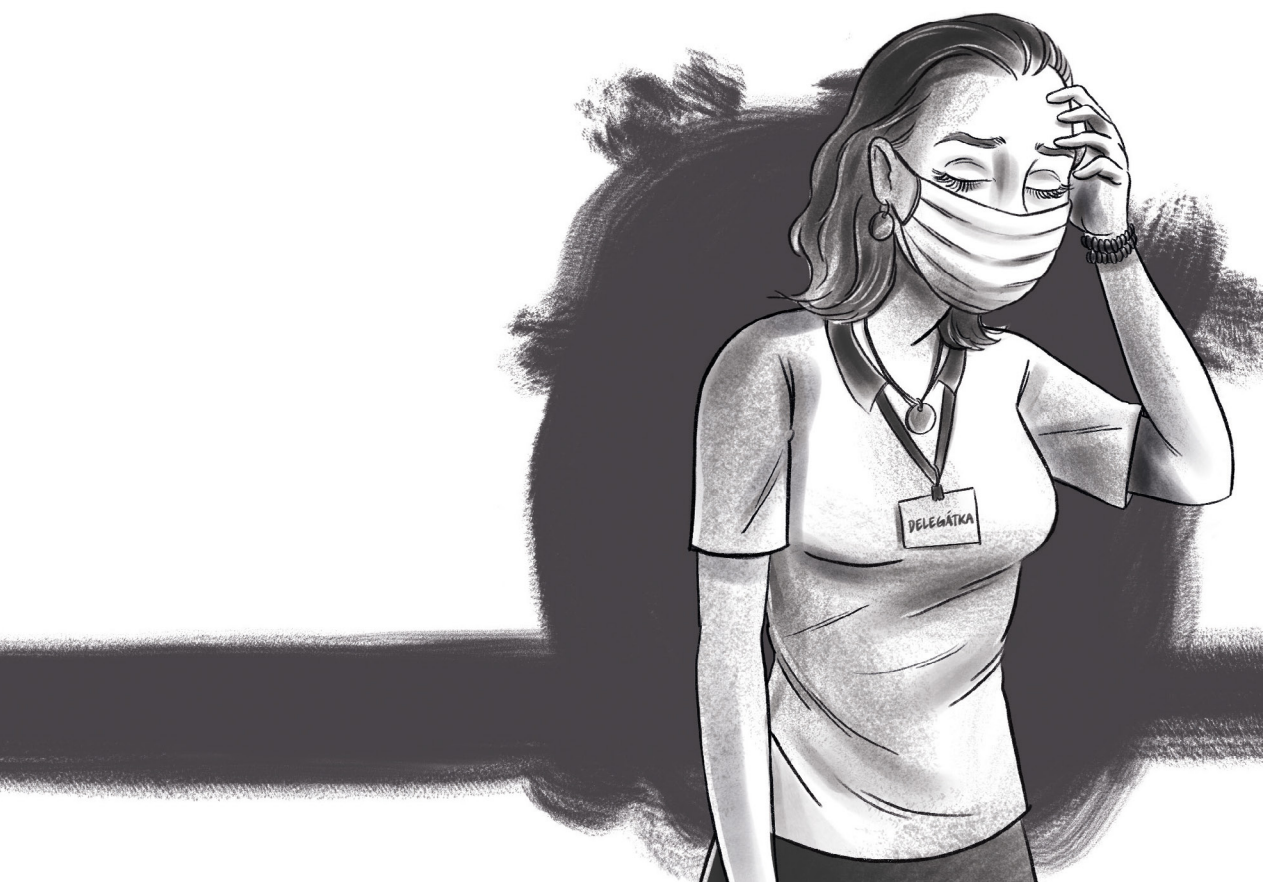
Jitka Herzánová
Ilustrace Pavla Filip Navrátilová

Obsah

Jak jsem se ocitla někde, kde jsem vlastně asi ani neměla být	7
Jak jsem odletěla v době koronakrize do Řecka	25
Jak jsem tam začínala a vzpomínala... ..	53
Jak jsem tam pokračovala... a i nadále vzpomínala... ..	105
Jak jsem tam skončila, abych se ocitla někde, kde jsem vlastně asi ani neměla být	165
Slovníček	211

Jak jsem se ocitla někde,
kde jsem vlastně
asi ani neměla být

Stála jsem u ječící mašiny a holila z uřezaných větví olivy. Moji snahu komplikoval nejen místní důchodce tlačící se vedle. Tříčtvrtěmetrová plocha doopravdy nebyla stavěná pro dva lidi zaobírající se více než metrovými, rozrostlými větvemi, tudíž mě ty jeho šlehaly do rukou, občas i do obličeje. Olivy samy potom odlétaly za mé ochranné brýle, do úst, uší, a především do výstřihu. Každou půlhodinu bych mohla vysypávat dobré kilo těchto hnusných, hořkých, olejotvorných plodů ze své podprsenky, kdyby ovšem na to zbývala aspoň chvilka. Té se mi dostávalo na pouhou čtvrt hodinu jednou denně, kdy mi bylo povoleno zkonzumovat oběd z vlastních zásob a otočit do sebe láhev vody. Na čurání už potom času nezbývalo, ovšem nebyla ani potřeba, veškerá voda se z těla krátce po vypití vypařila. Navzdory prvním listopadovým dnům jsem se totiž potila skoro víc než v létě na pláži.

Příšerná práce. A potom řev mého otrokáře: „Ty krávo jedna zasraná, nevidíš, že už je pytel plný? Já se z toho poseru, abych myslel na všechno!“

Pooděšla jsem a vyměnila vak, do kterého olivy, tlakem v přístroji odděleny od listů, padaly.

„Dones ho sem, ženská, sakra, to ti musím všechno říkat zvlášť!“ ječel na mě ten psychopat Theodoris. Příjmením Psychopulos. Nomen omen.

Sklonila jsem se k šedesátikilovému pytli a pokusila se ho zvednout, když mi příšerná, vystřelující bolest v zádech zabránila v jakémkoliv dalším pohybu.

Bolest to byla tak živá, až mě probudila. Chvilí jsem dost dobře nechápala, ovšem potom mi docvaklo, že to byl pouhý sen. Nedávno jsem s kamarádkou telefonicky probírala události uplynulých dní i noční můry z nich plynoucí, které mě do jisté míry, hmm, mírně řečeno, už ani nebavily.

„Prosím tě. Copak by to bylo normální, abys po takovém silném zážitku neměla blbé sny? Ber to v pohodě, vesmír je v rovnováze,“ řekla mi tehdy.

Tak jo. Všechno je v pohodě a vesmír v rovnováze. Natáhla jsem ruce a prohlédla si krvavé šrámy, které i po necelém týdnu od ukončení snad nejhorší brigády v mém dosavadním bytí připomínaly paže neúspěšné, zato vytrvalé sebevražedkyně. Mrkla jsem se na mobil. Půl dvanácté, lepším se. Tělo i duše už dohánějí to několikadenní neskonalé strádání. Ještě pár dní a budu se přirozeně budit na devátou. Pomalu jsem vstala a bylo to dobré, existence zad se mi sice stále ještě připomínala, ovšem poprvé od ukončení té příšerné práce jsem cítila, že zvládnou snad i něco víc, než se dobelhat ven a prásknout sebou na pláž začínající dva metry od mých dveří. Obloha navíc vypadala zataženě, tedy počasí vyložené si říkající o procházku.

Nahlédla jsem do ledničky a z věcí, které mi místní lidé, z nichž jsem si díky své milé, laskavé, dobrosrdečné povaze stihla za těch pár týdnů udělat přátele, přinesli poté, co mi ruplo v zádech a vzápětí někomu z místní vlády v hlavě, tudíž se na pár dní zavřely všechny obchody v okolí, jsem si vybrala domácí vajíčka a kousek chobotnice, kterou jsem zapila čtyři dny starým kozím mlékem. Lidská střeva jsou asi vážně adaptabilnější než mozek a duše. Bez ohledu na absenci pečiva to chutnalo naprosto luxusně. Hlavou mi prolétla myšlenka, že dnes mají přece už obchody otevírat a možná by nebylo úplně od věci pořídit si nějaký ten chléb k večeři. Vyměnila jsem si tedy noční košili za šaty a otevřela dveře svého plážového studia.

Na rohožce leželo něco, co tam nepatřilo. Dlouhé, černé, chlupaté, s troškou zaschlé krve na jednom konci. Raději jsem se vrátila do kuchyně pro igelitový pytlík, dotýkat se toho rukama se mi nezdálo příliš vhodné. Co to... Fuj! Štítivě jsem onu nechutnost odhodila. Byl to totiž nejspíš čerstvě useklý kočičí ocas.

Je rok 2020. Všechno se mění, šlí. Nemohlo se třeba tedy stát, že kočky po vzoru ještěrek začaly odhazovat své ocasy, které jim později dorostou?

A pak že mě tu ve vesnici mají prý všichni rádi.

Překonal jsem lehkou nevolnost, zahнала následnou myšlenku zavolat policii, ocas zase zvedla a zahrabala na pláži do písku.

Spi sladce, ocásku.

Onira glyka, ocásku.

Usedla jsem na chvíli na dnes nepřilíš vyhrátý písek. Byla jsem na celé širé pláži úplně sama, tmavé mraky nelákaly k opalování ani místní, ani Němce či Rakušáky, kteří sem přijeli většinou v karavanech přechkat druhou vlnu pandemie, ovšem vyložená zima nebyla. S hlavou v dlaních jsem přemýšlela, komu z okolí by moje existence mohla vadit natolik, aby trpěl potřebou kvůli ní uřezávat kočkám ocasy a přinášet je na můj práh. Dumala jsem poměrně dlouho, ale nenapadl mě nikdo jiný než Theodoris, člověk, kterého jsem před pěti lety považovala za kamaráda. Ovšem když se před nedávnem stal nově mým šéfem, jaksi to přestalo fungovat. Ono je něco jiného povídat si při svých volných večerech s věčně přiožralým, veselým majitelem baru, který má radost, že jeho podnik doporučuji svým klientům, nebo pracovat pro něj v oboru, kde se pít nemůže. Nejspíš měl chudáček i absták, ovšem to, jak se ke mně i bangladéšským kolegům choval, bylo neomluvitelné. No a v den ukončení naší spolupráce mi jaksi ruply nervy a svěřila jsem svůj názor na věc sociální sítě. Už je to pár dní, ale až předevčírem jej napadlo si

mě zablokovat. A tohle má být asi pomsta. Hnus. Hlavně se tomu moc nepoddávat, o to mu přece šlo. Vyděsit mě a zkazit mi den. Sorry, Theo, ale pokusím se ti nevyhovět. Jdu pro ten chleba.

Potěšilo mě, že i malý krámeček ob tři domy od mojí současné rezidence má otevřeno. „*Jásu, kukla mu. Ty kanis?*“ oslovila jsem přibližně padesátiletou prodavačku Mariannu, která vždy byla samý úsměv a smích a pokaždé se mě optala, jak si užívám svůj čas zde. Ani si nejsem jistá, zda myslela ve vesnici či na tomhle světě. Nyní však byla zamračená podobně jako obloha.

„*Ochíre!*“ prskla vyloženě nasraně.

„Copak se stalo?“ otázala jsem se s lehkou paranoí v duši. Přece mě celá vesnice nezačne nenávidět jen proto, že jsem se neshodla s jedním jejím obyvatelem, mimochodem nepříliš oblíbeným.

„Sem to dostala,“ svěří se otráveně, přejede očima po obchodě a když shledá, že tam kromě nás dvou už nikdo není, zvýší hlas v rozhořčení: „Po třech měsících, no chápeš to, kukličko moje? Už jsem fakt doufala, že budu mít klid... a do toho ten debilní lockdown... sorry, že tě s tím prudím, ale rozumíš mi, ne?“

„Jasně že jo.“

Jasně že rozumím, že nemožnost zajít si s kámoškama normálně na kafe a pokecat si, je pro řeckou mentalitu naprosto nepřijatelná. To už se spíš Češi obejdou bez hospod.

„Děsně mě bolí hlava a děloha,“ dodala ještě.

„Přeji ti z celého srdce, aby to brzy bylo lepší,“ pravila jsem upřímně.

„*Efcharisto poly, ise pedaki poly glyko,*“ vyznamenala mě a se zářivým úsměvem dodala, že by mi z hloubky svého srdce přála, abych jednou své klimakterium prožívala o něco mírněji než ona. „Ale jen o něco, každá žena přece musí trpět,“ dodala vzápětí s varovně vztyčeným ukazováčkem.

Pobavila mě. Hezky jsem se s ní rozloučila, hodila si zakoupený chléb domů a vydala se vyzkoušet, co vše dnes má záda vydrží. Ušla jsem sotva pár kroků, když jsem zaslechla skřípavé otevírání okenice a vzápětí výkřik: „*Dokoj, kuno!*“

Musela jsem se pousmát, zastavit a obrátit svůj zrak vzhůru, respektive směrem k balkonu v prvním patře domu po mé levici. Pan Jorgos, pětasmdesátiletý bývalý

kapitán, si na něm právě zapaloval cigaretu a přátelsky mi kynul. Přiznávám, že když na mě před měsícem a něco takhle dvě slova poprvé zavolal, nebylo mi to zrovna příjemné, paranoidně jsem v tom vnímala nárazku na svá nepříliš malá ňadra. Ovšem velice záhy jsme měli příležitost si popovídat, a přestože starého pána již dost sužoval alzheimer, stále jsme byli schopni najít hned tři společné jazyky. Vysvětlil mi tehdy, že od svých osmnácti let se coby námořník, později kapitán, plavil po celém světě, aby své panictví věnoval v devatenácti jisté krásné Japonce jménem Fumiko Fudžiki. A slova „*dokoj, kuno*“ znamenají v japonštině přibližně totéž, jako řecky *pu pás*.

„*Kali méra, kaptáně. Pao volta,*“ sdělila jsem mu.

„Dnes je krásně. A ty jsi krásná, jako byla Fumiko Fudžiki. Říkal jsem ti už o ní? Byla to Japonka, se kterou jsem v devatenácti poprvé... víš?“ zakřenil se uličnický.

„To musí být úžasná vzpomínka,“ zasmála jsem se. Kapitán Jorgos mi o Fumiko Fudžiki povídal pokaždé, když jsme se potkali, někdy i několikrát denně. Z celého srdce bych přála všem senilitou trpícím dříve narozeným lidem, aby jejich prořídle vzpomínky byly stejně krásné jako ty Jorgovy.

Popřál mi příjemný den, já jemu taktéž, zamávali jsme si a on mi poslal vzdušný polibek, načež znovu vykřikl to své „*Dokoj kuno!*“

Ne, moc lidí mě tu zjevně nenenávidí.

Dalších pár kroků a stanula jsem před místním butikem, momentálně samozřejmě zavřeným. Vlastně otevřeným, ale jinak. Přibližně padesátiletý majitel pan Alexis zrovna za veselého hvízdání válečkem bílil zdi. Zнала jsem ho i tehdy a před měsícem a něco po mém příjezdu mi velice rychle a ochotně pomohl sehnat kvalitní ubytování, potom jsme se během října občas potkávali v moři. Jediní dva místní blázni, co ještě plavali, tudíž by mi bylo vyložené hloupé jej nyní alespoň nepozdravit.

„Četl jsem to na fejsbůku,“ pravil ihned poté rozčileně, „takže už olivy netrháš, co?“

„Kdepak.“

„A co se teda stalo?“

„Četls to, ne?“

„Jasně, ale chci to ještě slyšet!“

Potlačila jsem obrácení očí v sloup. Strašně moc se mi to nechtělo znovu rozebírat, jenže Alexis si to zasloužil.

„Prostě se k nám choval jako k dobytku, kluky dokonce tituloval *bangladěš moskáři*, a mě taky zrovna neoslovoval akademickým titulem,“ pousměji se, „prostě jen řev, stres

a děsně nepříjemná atmosféra. Nakonec mi při zvedání šedesátikilového pytle ruplo v zádech způsobem, že jsem si musela vzít den volna. Den předtím na mě řval, že jsem úplně nemožná a na moje místo čeká deset lidí. Ten den volna jsem dost přemýšlela a došlo mi, že tohle doopravdy zapotřebí nemám. A záda se nelepšila, tak jsem za ním večer zašla do baru a řekla mu, že by možná bylo na místě zavolat někomu z těch deseti lidí, co čekají na moje místo...“

„A nasral se, co? Jak já ho jenom nesnáším, kreténa ubohýho... to ostatně většina vesnice,“ přikývl soucitně Alexis.

„Ani ne, snažil se chovat mile, asi mu došlo, že to přepískl. Když jsem se odvážila zeptat na peníze, pozval mě, ať si pro ně přijdu další večer.“

„A...?“

„Nechal mě hodinu čekat, potom teda dorazil, ale naprosto mě ignoroval. Tak jsem se mu po čase připomněla, prý na to zapomněl a dá mi je zítra, což se mi teda moc nelíbilo a požádala jsem ho, že bych raději dnes. Na to po mně hodil šedesát euro a vysmál se mi, že se mám radši dobře vdát, protože na práci zjevně nejsem. Řekla jsem mu, že mi slíbil dvojnásobek, a to už začal zvyšovat hlas, nejspíš černý svědomí. Prý oni se tu snaží přežít, což já naprosto nechápu.“

„A ty?“

„Odpověděla jsem mu, že mě mrzí, kým doopravdy je. Že jsem znechucená jeho chováním ke svým zaměstnancům a to, že mě v závěru sprostě okradl, činí moji zkušenost hodnotnější. No a potom... ehm, asi to nebylo úplně fér..., ale já si to zkrátka odpustit nedokázala.“

„Co? Plivlas mu do tváře, hajzlovi?“ Alexův výraz tváře připomínal typického muže, který právě sleduje fotbalový zápas.

„Kdepak. Jen... jsem si ho přejela pohledem od hlavy až k patě, asi neslušně dlouho se zastavila na tom jeho bachoru a s úsměvem prohlásila, že doopravdy nevypadá jako někdo, kdo by umíral hladem. Potom jsem si šla sednout k jeho ženě, která vše mlčky sledovala, abych se s ní rozloučila, protože jsem začínala tak nějak tušit, že v tom baru už asi nebudu nadále vítaná.“

„Dobře ty! Co on?“

„Přiběhl k nám a začal mě doopravdy hodně hlasitě a vulgárně žádat, ať okamžitě odejdu.“

„A ty?“

„Řekla jsem mu, že dopiju víno a odejdu. Tak mi vytrhl skleničku, chrstl mi ji do tváře, sklínkou potom mrštil tamtéž. Ale zachytila jsem ji, takže se vlastně nic moc nestalo. Třískla jsem s ní o zem, dupla na ni, doporučila mu, ať vyhledá psychiatra, jeho ženě, že je pro mě hrdinka a vznosnou chůzí odešla.“

„Nádhera,“ vydechl, „myslím teda tvůj přístup. Ale to bylo násilí, musíš na policii, navíc ti dluží šedesát euro, a...“

„Už jen pětapadesát.“

„Jakto?“

„Jaksi jsem nestihla zaplatit za to víno, co jsem si při čekání na něj objednala.“

„Ale stejně! Měla bys jít na policii, tohle mu nemůže přece projít!“ mlel jako dobře promazaný kolovrátek.

„Nikam nejdu, ti kluci z Bangladéše jsou tu ilegálně.“

„No a?“

„Byli fajn. Musí si našetřit, aby se tam u nich doma mohli oženit.“

„Jejich problém, ne?“

„Právě. Proč jim dělat další.“

„Seš moc měkká, ať se každý stará sám o sebe, ne?“

„Přesně tak. Proto Theovi nepomůžu. Třeba mu ani nedošlo, že něco udělal špatně. Bude se i nadále chovat stejně a třeba příště narazí na někoho, kdo nebude tak laskavý jako já, a ten mu to dá i s úroky ode mě.“

„To zní skoro jako filozofie?“

„Je to filozofie. Moje.“

„Nic není jen tvoje, víš, že jsem komunista.“

„Vím. První komunista v mém životě, se kterým se dá mluvit,“ rozhodnu se pro cestu komplimentu. Chvilí mě ještě přemlouvá, ať jdu na policii, nato se rozloučíme a já pokračuji, ani vlastně nevím pořádně kam.

Potřebuji si vyčistit hlavu, ani mě to nějak moc netáhne mezi lidi, což je dobře, protože bych měla docela smůlu. Dost mě překvapilo, jak vážně místňáci pojali ten lockdown. Je to tu trošku jiné než v Čechách. Reálně existuje šest důvodů, které umožňují opustit svůj příbytek. Pokaždé, než tak člověk učiní, musí poslat SMSku

s vysvětlením, proč momentálně musí ven, na údajně bezplatné, ale zato věčně přetížené číslo, anebo mít alespoň u sebe kus papíru s čestným prohlášením, kdy opustil domov a z jakého důvodu.

Jasně, a přesně na to jsem dnes zapomněla. Vytahuji z tašky sešit, kam si běžně poznamenávám nová řecká slůvka, a usednu na nedalekou lavičku před kostelem. Napíšu své jméno, datum, čas a číslo šest, tedy sportovní aktivita. Posledních pár dní jsem činila taktéž, byť jsem se pouze opalovala před barákem. Čert ovšem nikdy nespí a co kdyby některý z těch uniformovaných náhodou zabloudil sem, na výsep planety? Měla jsem pro tento případ na jedné obrazovce svého telefonu připravené online šachy, abych kdyžtak mohla tvrdit, že právě aktivně sportuji. To teď ovšem již snad nebude nutné, procházka se dá za sportovní aktivitu považovat, ne? Přinejhorším přejdu do lehkého klusu. Asi jediná věc, která mě na koronakrizi baví, je skutečnost, jak nás ne vždy smysl dávající vládní nařízení nutí být kreativní a přemýšlet jinak než obvykle.

Dopsala jsem a schovala blok i propisku do tašky, když náhle zpoza mraků ve všech odstínech šedi vykouklo sluníčko. Slastně jsem přivřela oči, natáhla nohy a nastavila mu tvář. Jiný kraj, jiný mrak, přerekla se jednou desetiletá holčička, které jsem na jaře skrze Skype pomáhala s angličtinou. Momentálně mi tahle myšlenka přišla geniální. Ano, všude jsou nějaké mraky, ovšem natolik rozdílné, že... z dumání mě náhle vytrhlo cosi teple slizkého na mém kotníku. Cukla jsem sebou, otevřela oči a spatřila světlehnědého, středně velkého chlupatého křížence, který mi právě olizoval nohu, vrtěl trošku nesměle ocáskem a upíral na mě až nadpozemsky nádherné čokoládové oči.

„Pocem, čumáčku, co ty tady?“ podržela jsem ho za ušima. Jemně zakňučel a povyskočil, aby mi mohl olíznout i nos. Napadlo mě, že je to třeba chlupatý andílek, co se potlouká kolem kostela, aby potěšil osamělé poutníky, ale posléze mi ta myšlenka přišla přehnaná. Prostě jen hezký, slušně vychovaný pejsek, který oplývá empatií natolik, aby pochopil dvě základní pravdy, totiž že mám ráda zvířata a že si dnes zasloužím i dotek celého zvířete, nejen jedné, navíc mrtvé části. Slunce ovšem náhle zalezlo za mraky, zafoukalo a už to nebylo úplně na nějaké to vysedávání.

„Chtěla jsem jít na procházku, půjdeš se mnou?“ optala jsem se spíše pro formu. Ovšem pejsek, tedy fenečka, jak jsem zjistila vzápětí díky jejímu přičupnutí, to nejspíš vzala vážně. Celou cestu na čtyři kilometry vzdálenou pláž se nehnula na víc než metr od mojí nohy. Občas jsem ji podržela za ušima, na což reagovala jemným kňučením a jednou se dokonce natáhla do trávy a ukázala mi břicho.

„Budu ti říkat *Kukla*,“ oznámila jsem jí a co můžu z pohybu jejího ocásku soudit, nebyla proti. Měla obojek, ale bez známky. Co mi ovšem přišlo zvláštní, nikdy předtím jsem ji ještě nepotkala, a to si troufám tvrdit, že za uplynulých pět týdnů jsem stihla osobně poznat nejen všechny místní psy, ale i většinu koček.

Doopravdy mě překvapilo, že to *Kukla* se mnou vydržela až na pláž, i to tempo chůze jsme měly shodné. Svěřila jsem se jí po cestě se svým ranním zážitkem, koukala se mi upřeně do očí a vrtěla ocáskem, nejspíš i za tu nebohou kočičku, která o tuhle výsadu díky debilnímu Theovu egu přišla. A nejspíš nejen o ni.

Dorazily jsme do cíle a povědomé šedé auto, stojící na prašné příjezdové cestě k pláži, mi na tváři vyvolalo dnes asi teprve pátý upřímný úsměv.

Jasně že jsem úplně nevěřila, že by místní rybář Pelopas dokázal sedět doma, jak kážou současné koronistické zákony, když široko daleko není ani jeden případ a moře je stále plné ryb. Pelopas, můj učitel. Potkali jsme se pár dní po mém příjezdu v jeden krásný podvečer na mole, pouhých pár kroků od mého apartmánu. On hlasitě konverzoval se dvěma kamarády a já si vyrazila na procházku. Zastavila jsem se a poslouchala šumící moře a oni mě oslovili. Prý odkud jsem, jak se jmenuji a tak dále.

Přes sedm sezón strávených v Řecku byla moje řečtina stále dost nestabilní, na delegatuře se holt žije tak trochu v česko-anglické bublině a lekce od řidiče jednou týdně ani rozpravy s místním psíkem, který navíc tak úplně nedává zpětnou vazbu, k dokonalé adaptaci tohoto krásného a složitého jazyka nepostačily.

Ovšem onoho říjnového večera se mě po pár ouzech a několikahodinové konverzaci s pány rybáři zmocnil pocit, že teď je možná správná chvíle na samostudium. Pánové byli velice přímočaří a chápaví a kdykoliv jsem nějaké slůvko nevěděla, ochotně mi pomohli, byť jiný jazyk než řečtinu neovládali. Chodila jsem za nimi často a všechna nová slůvka i fráze si zapisovala. Potom se ochladilo, spustily se deště a nedalo se denně rybařit, navíc většina místních začala makat na olivách, což je dost vysilovalo, a večer už neměli na nějaké to vykládání čas, ovšem s Pelopem jsme v kontaktu zůstali. Párkrát týdně jsme se na hodinku dvě sešli a ve vši počestnosti ladili moji řečtinu a časem i jeho angličtinu, ba i pár českých výrazů jsem ho naučila. Několik místních drben, ženských i mužských, si povídali, bůhvíco spolu vyvádíme, ale my vážně byli pouze lingvisticky spřízněné duše. Pár dní jsme se neviděli, moje záda, lockdown a tak, proto mě jeho přítomnost doopravdy potěšila.

Došly jsme spolu s *Kuklou* až k pláži, kde na dece, kousek od cukající udice, ležel na dece natažený Pelopas a mírně chrápal.

„Běž za ním a olízni mu čumák, třeba ti dá kousek rybičky,“ poradila jsem tiše své chlupaté společnici a ta mě pochopila naprosto dokonale. Bylo hezké sledovat, jak se k němu s vrtícím chvostem žene, až písek lítal, načež jej kontaktem svého dlouhého, růžového jazyka s jeho obličejem probudila.

„*Jásu, skilaki*,“ zasmál se a posadil, drbajíc ji za ušima. Hodnej člověk prostě.

„*Jásu, file mu. Ty kánis?*“ přistoupila jsem k nim.

Pelopova radost z našeho setkání byla nehraná. Poté, co vyřešil problém cukající se udice a ulovenou rybku ke Kuklině radosti shledal příliš malou, tudíž jí feně daroval a ona ji zhltna na dvě kousnutí, jsem si k němu přisedla a prakticky jsme propovíдали celé odpoledne. Moje propiska nestačila kmitat po stránkách sešitku, s jakou rychlostí přibývala nová slovíčka. Pelopas měl zvláštní dar, chápal totiž naprosto vše, co jsem ještě nebyla schopná řecky vyslovit. Buďto byl geniální, anebo jsme si zkrátka komunikačně sedli. Třeba když jsem se v minulosti chtěla dozvědět, jak se řecky řekne motýl, řekla jsem barevná, hodná vos a on hned věděl. Zkraje našeho přátelství jsem samozřejmě byla trochu skeptická a každé slovíčko si ověřila u Thea, tehdy ještě nebyl můj šéf, měl otevřený bar a permanentní hladinku, tudíž se s ním dalo mluvit, ovšem po pár dnech mi došlo, že co Pelopas řekne, tomu můžu věřit.

Řekla jsem mu o kočičím ocásku. Zakroutil hlavou a odplivl si. Pravda, škoda slov.

Zmínila jsem i své setkání s Alexisem a jeho doporučení, ať jdu na policii.

„Ví o ocásku?“ zajímalo ho.

„Kdepak, jsi první, vlastně druhý, komu to říkám, ale ona to nikomu nevykecá,“ kývla jsem hlavou ke Kukle štěkající v příboji na vlny.

„Možná tak vlnám,“ rozesmál se, „a je moc dobře, žes mu to neřekla. Alex je fajn kluk, ale moc mladej, prd tomu rozumí,“ zhodnotil svého o necelých šest let mladšího spoluvěsníka.

„Nechci to řešit přes policii,“ zopakovala jsem mu, co už věděl. „Ti Bangladéšani, a...“

„Ale nasraná seš, co?“ skočil mi do řeči.

„Upřímně? Dost. Nešlo mi ani tak o peníze jako o zkušenost, ale to, co Theodoris Psychopulos udělal, mě fakt zklamalo... a nasralo, no.“

„Zbavím tě toho, chceš?“

„Jasně, budu ráda.“

„Máš ráda jeho ženu?“

„Je to skvělá ženská, akorát je mi jí líto, život s takovým...“

„A jeho dceru?“ pokračoval.

Vybavila jsem si třináctiletou, prudce inteligentní Eleni, kterou znám od jejích osmi a kývla. Sladké dítě.

„Výborně. Jsou to tvoje kamarádky. Budou Vánoce. Představ si, že každé z nich dáš jako dárek třicet euro. To tě nezruinuje, ne?“ usmál se.

„*Orea. Doro para tin jineka ke kori,*“ zasmála jsem se ulehčeně.

„*Kalitero doro apo ton Theodori, Esi ise kaliteri apo ton Theo,*“ doplnil, omluvně obrátil oči k nebi a pokřičoval se.

„Seš hrozně moudřej, vážím si tě jako člověka,“ vydechla jsem vděčně. Nebylo to totiž poprvé, co dokázal naprosto jednoduše shrnout něco, v čem jsem se docela plácala.

Třeba po mém prvním dni na olivách, kdy jsem si mu postěžovala, že na mě Theo neustále huláká, že jsem úplně blbá a že nechápe, jak můžu psát, když nechápu, jak se sbírají olivy, mi řekl pouze: „Tak mu napiš krátkou básničku, nic delšího nepochopí, aby viděl, že psát umíš.“

„Tak na to moje řečtina asi nepostačí,“ ošila jsem se tehdy.

„Ti pomůžu,“ zasmál se a už procítěně recitoval:

„Kita ton vlaka!

Ine kaki plaka!“

A potom ještě pokračoval ve smyslu, že celý život je vtip, občas k zasmání, občas méně, ale když se budu smát pořád, zvládnou všechno. Pravdu děl, následující dny jsem se na olivové plantáži smála naprosto všemu a nebýt těch zad, snad bych to i psychicky s tím psychopatem Psychopulem vydržela pár dalších týdnů. Ovšem zpětně si říkám, proč? I tělo má asi jistou formu rozumu a chrání duši před zběsilými počiny.

Prokecali jsme se až do soumraku, během kterého začalo zlehka poprchat.

„Hodím tě do vesnice, ať nezmokneš,“ nabídl mi Pelopas.

„Seš moc hodnej, ale... já tu dnes nejsem sama, víš?“

„Jasně, že vezmeme i pejska,“ zasmál se.

Jenže zde nastal problém. Kukla s námi, vášnivě vrtíc ocasem, ochotně kráčela až k Pelopovu autu, ovšem jakmile nastartoval, cukla sebou a utekla o dobrých dvacet metrů, odkud nás vyčkávavě pozorovala. Když vypnul zapalování, na moji pobídku sice přiběhla, ovšem do auta nastoupit odmítla a jakmile Pelopas znovu nastartoval, situace se opakovala. Pršelo čím dál víc.

„Pojď se schovat, ať nezmokneš,“ vyzval mě, „holt si dnes dáme pomalou jízdu.“

Poslechla jsem svého moudrého kamaráda a průměrnou rychlostí patnáct až dvacet kilometrů v hodině jsme jeli do vesnice, přičemž jsem ve zpětném zrcátku sledovala, že Kukla je nám stále v patách. Vyhodil mě u kostela právě ve chvíli, kdy jako na zavanou přestalo pršet.

„Je to jen na chvíli, má teď chcát pořád, pláž ani rybaření v nejbližších dnech nehrozí, ovšem tvoje řečtina potřebuje rozvíjet. Takže?“ pohlédl na mě.

„Stav se třeba zítra, vlastně bych potřebovala poradit, víš, jak píšu tu knížku, mám tam i pár řeckých výrazů, a nevím, zda správně...“

„Mám zítra nějakou práci, končím v sedm. Tak v osm se zastavím?“ navrhl.

Kývla jsem. Možná by si někdo mohl pomyslet, že zvát si večer domů o generaci staršího Řeka je naprostá zhůvěřilost. Jenže on si získal moji plnou důvěru a já toho nikdy nelitovala. Mimochodem, slovníček na konci knížky je i jeho práce. Díky, Pelope.

Vystoupila jsem z auta, zamávala odjíždějícím koncovým světlem a během minuty doběhla i Kukla, splavená dlouhým během, jazyk téměř na zemi. Padla mi k nohám a zhluboka dýchala. Sklonila jsem se k ní a podržela ji na bříšku, když těsně za mými zády zastavilo auto.

Ani jsem nezvedala zrak, anžto prostor vedle kostela fungoval jako veřejné parkoviště, tudíž jsem to brala jako naprosto přirozenou věc. Po chvíli mě ale začal zlehka trápit fakt, že motor je stále zapnutý. Chtěla jsem se otočit a zjistit, co se děje, ovšem v ten moment mě kdosi uchopil za rameno. Nechala jsem Kuklu Kuklou a prudce se otočila, abych vzápětí stanula tváří v tvář strážci zákona.

„Dobrý večer,“ pozdravila jsem.

„Dobřej. Slečno nebo mladá paní, nasadte si laskavě roušku!“ požádal mě poměrně ostře. Nosila jsem tu svoji oblíbenou stále na krku, proto nebyl problém jeho přání vzápětí vyplnit. Souhlasně přikývl, pak pokračoval:

„Nejsi Řekyně, co?“

„Kdepak, pocházím z České republiky.“

„Kde to je?“

„Vedle Německa.“

„Fajn. Gutten Tag. Víš o tom, že bych teď po tobě mohl chtít 300 euro za to, žeš neměla masku?“ optal se téměř přátelsky.

„A... ano. Omlouvám se. Myslela jsem, že pouze pokud mám kolem lidí...“

„Ne. Vždy a všude. Je to jasné?“

„Jasně,“ kývla jsem.

„Hezkej pes,“ kývl hlavou ke stále ležící Kukle. „Tvůj?“

„Kdepak, to je moje sousedka,“ nenapadlo mě vhodnější pojmenování dané situace.

Kývl, sklonil se k ní a rovněž ji podrbl na bříšku. „Přemýšlím, že tvoji sousedce odpustím pokutu, co ty na to?“ optal se. Kukla se posadila a olízla mu ruku.

„Takových sousedů si važ,“ usmál se na mě, popřál mi příjemný zbytek večera a naskočil do auta o zlomek vteřiny dříve, než jeho za volantem sedící kolega sešlápl pedál, načež z nuly na sto zmizeli.

„*Efcharisto poly, jitonisa mu,*“ usmála jsem se na Kuklu a, covid necovid, vlepila jí spontánní pusku rovnou doprostřed čenichu. Vždyť mi právě ušetřila 300 euro, které budu potřebovat, abych se na Vánoce dostala domů. S myšlenkami plnými krásy nad faktem, že i přes koronakrizi stále existují normální strážci zákona, jsem vykročila ke svému přechodnému domovu. Je to nádherné, nemuset nutně vyhazovat za pokuty. Nejsem momentálně milionářka, zvlášť když se mi cestovka ještě ani neobtěžovala zaplatit za moji letní, nepříliš vydařenou delegaturu. Ale fuj, na krivdy nyní myslet nebudu. Kukla šla stále se mnou.

„Holčičko, měla bys jít domů, už tě jistě postrádají,“ pousmála jsem se na ni. Zavrtěla ocáskem a přitulila se k mojí noze. Jako kočka.

Obešla jsem kostel, doufajíc, že pochopí, kde bydlí. Z jednoho z nedalekých domků právě vycházel starší muž s pytlek na odpadky. Přidala jsem do kroku a zamířila k němu: „Dobrý večer, není to náhodou váš pes?“ otázala jsem se.

„Kdepak, mám jen kočky, ale jedna se mi včera ztratila... taková celá černá, neviděla jsi ji, děvenko?“ otázal se s úsměvem.

Ne, vlastně možná jen její ocásek. Debilní Theodoris Psychopulos a jeho ego. Ocásek je zahrabaný na pláži, ovšem o zbytku těla nic neví. Takže moudré mlčení a jemné zavrtění hlavy.

„Hezkej pes. Koukám, že má obojek. Známkou ne?“

„Ne, koukala jsem se.“

„Tak hodně štěstí a hezký večer.“

„Taky tak.“

Vykročila jsem a Kukla stále u mé nohy. Po chvíli u mě znovu přibrzdilo policejní auto. No sakra, co je zase? Roušku přece mám.

„Pardon,“ zakřenil se na mě nový známý, „ale nedal jsem ti pokutu, takže jsem ti vlastně pomohl. Pomůžeš mi taky?“

„Bude-li to v mých silách...“

„Výborně. Dostali jsme echo, že tu v jednom z místních podniků probíhají ilegální party. Zkoušeli jsme zpovídat místní, ale tahle vesnice jsou vlastně jen dvě hodně rozvětvené rodiny, takže se navzájem kryjí. Ty jsi cizí. Nevíš náhodou...?“

No jasně že vím. Včera mě až do půl třetí ráno budil ožralý hýkot Theodorise Psychopula, anžto má bar pouhé dva domy ode mě. A nebylo to poprvé. Jenže co jeho žena, dcera, a tak? Dárek, vánoční dárek. Nikoliv však pro něj. A jak bych tu vlastně potom vydržela? Přitvrdil by? Házel by mi na rohožku ocasy větších zvířat než koček? Třeba lidí...?! Fuj.

„Asi tě zklamu, pane orgán, ale doopravdy nevím. Píšu knížku a večery trávívám doma.“

„Knižku, jo? A budu v ní?“

„Určitě zmíním milého policistu, co mi odpustil pokutu,“ usměji se přes roušku.

„Dobře. Kdybys náhodou cokoliv viděla či slyšela, zavoláš mi, víd?“ vtiskl mi do ruky vizitku. Pohlédla jsem na ni.

Janis Psychopulos. Padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina. Byť asi hodně rozvětvená.

„Jistě.“

„Tak hezký večer.“

„Nápodobně.“

Napadlo mě, oč snazší by můj život mohl být, kdybych se alespoň trochu snažila být svině. Třeba jenom malá. Mini svině. Co by ze mě potom namísto zkrachovalé delegátky mohlo být? Mini svině. Ministryně?!

Kukla mě stále následovala. Prošla jsem s ní hlavní promenádou, kde pochopitelně většina podniků měla zavřeno, pouze Alexis stále bílil svůj krám.

„Čau, neznáš náhodou tohohle psa?“ optala jsem se jej.

„A to se jako ptáš mě?“ rozesmál se, „ty seš přece ta, co zná všechny místní čtyřnohý existence jménem!“

„No vidíš, výjimka potvrzuje pravidlo.“

„Netuším, sorry. Zeptej se Marianny, ta ví všechno,“ napadlo jej.

Vlastně proč ne. Následována Kuklou jsem došla k nedalekému krámku. Marianna vypadala o něco pozitivněji než v poledne, nejspíš její menstruační bolesti již polevily,

anebo si od nich odpomohla pár panáčky ouza. Tak či tak, přála jsem jí obojí – úlevu i lehkou opilost.

„Ježiš, to je krásnej pejsek,“ začala se rozplývat, jakmile jsem vstoupila do krámu a Kukla naprosto samozřejmě se mnou, „má oči jako kaštánky! Novej kámoš?“

Chtěla jsem odpovět, ovšem má slova přerušil Theodoris Psychopulos, vynořivší se zpoza regálu, s náručí plnou čokolád.

Pak nemá vážit sto šest až sto sedm kilo, byť je docela prcek. Byť dnes vypadá na sto patnáct minimálně.

Jsem já to ale zlá.

Hrklo ve mně, ode dne, kdy mě vlastně napadl, to bylo poprvé, kdy jsme se potkali tváří v tvář. Nebylo to příjemné.

„Copak oči, Marianno, ale ocásek, ten má nádhernej,“ pravil k prodavačce, zcela mě ignorujíc zaplatil a když mě míjel, utrousil s očima upřenýma k zemi: „Fakt nádhernej ocásek... musíš si ho hlídat, aby se mu něco zlého nestalo.“

Po delší době jsem prožila pocit vzteku, zoufalství a beznaděje. Ovšem mozek je zřejmě silnější než duše a ve spolupráci s ústy teprve. „Ano, kámoš, Marianno, ale jen ho hlídám. Požádal mě o to Janis, policista, dělají teď záťah na ilegální party v oficiálně uzavřených barech a pejška to nebavilo. Janis je fajn, jsme dobří přátelé...“

„A proč tak křičíš? Nejsem hluchá,“ nechápala.

Protože chci, aby mě ten kokot Psychopulos, co poslouchá před obchodem, slyšel. A taky jsem dost nasraná.

„Po týdně mluvím s lidmi, tak mám radost.“

„Jasně. Taky tě ráda vidím.“

Co teď? Přiznat Marianně, že jsem ve snaze ochránit tohoto pejška před psychopatickým Psychopulem lhala a vlastně si přišla pro radu, zda náhodou netuší, či by mohl být? Leč, dle její předchozí reakce, asi vážně netuší.

Došla jsem na pláž před svým příbytkem a posadila se do písku. Přemýšlela jsem, zda bych doopravdy neměla zavolat policajtovi Janisovi a požádat jej o pomoc. Vlastně bych ani nemusela říkat, že mně i pejskovi bylo vyhrožováno a Theodoris Psychopulos si tu jede svůj bar, covid necovid. Bohatě by stačilo přiznat, že pejsek není moje sousedka, nýbrž nalezenec, co mě již půl dne provází, a požádat jej o pomoc s nalezením jeho majitelů. Jenže tím bych přiznala svoji lež, a co kdyby se potom rozhodl vzít odpuštění mojí pokuty nazpět? Nemůžu si dovolit zaplatit 300 euro, zvlášť když mi cestovka, pro